

[Ninn-Hansen.]

arbejdsminister siger, at vi i denne lovgivning og i den praksis, vi har, har de mest liberale forhandlingsregler her i landet — sådan forstod jeg den højtærede minister. Ja, man kan altid sige, at det er liberale forhandlingsregler, hvis det er en arbejdsgiverorganisation, der kan bestemme, og sådan er forholdene jo. Arbejdsgiverorganisationen, som det i særlig grad drejer sig om i dette tilfælde, kan bestemme, hvem den vil forhandle med, hvem der kan få en overenskomst. For den er det ikke afgørende, hvem der har flertallet i den pågældende virksomhed, og selv om den pågældende virksomheds ledelse ønsker noget andet, så kan denne bestemte arbejdsgiverorganisation, handels- og kontorfagets arbejdsgiverforening, altså hindre, at flertallet af funktionærer får deres rettigheder med hensyn til overenskomstønsker og forhandlinger opfyldt. Vi kender jo eksempler: sagen fra Nordisk Ventilator og sagen med Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, der også ønskede en overenskomst. Ingen steder kunne man få det, selv om man havde flertal. Jeg skal ikke uddybe disse sager, men jeg håber, at også de, der er kommet med de kritiske bemærkninger med hensyn til udformningen af vort synspunkt angående frie regler her, forstår, at man ikke vedblivende kan behandle et flertal af funktionærer i en virksomhed, som man gør det i dag, i hvert fald ikke hvis man vil regnes for et liberalt parti.

Vi hørte jo forskellige ordføreres synspunkter vedrørende disse spørgsmål. Jeg forstod på socialistisk folkepartis ordfører, at derfra skal vi ikke forvente nogen støtte til vort ønske om at få lige vilkår for alle funktionærorganisationer. Umiddelbart kan det måske ikke undre, og det kan vel også være medvirkende til, at den højtærede arbejdsminister er så afvisende på dette punkt, for den højtærede arbejdsminister kommer jo så lettere i nærheden af et flertal i det høje ting for afvisning af vort forslag. Men man kan måske undre sig, når man tænker på det programforslag, der var forelagt på socialistisk folkepartis kongres. Jeg skal citere et par linjer — med den højtærede formands tilladelse —:

„Fagbevægelsen må være partipolitisk uafhængig for i dagens Danmark at løse

sine opgaver til gavn for arbejderklassen.“

Om det nu var et forslag, der hørte til det ærede medlem hr. Aksel Larsens fløj eller til andre fløje, der kunne være tale om, er jeg ikke bekendt med, og jeg ved ikke, om det blev vedtaget på kongressen, men det har i hvert fald været fremsat, og når man kommer ind på den tanke, er det noget vanskeligere at forstå afvisningen.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen havde sympati — sådan forstod jeg det — for tanken om at sikre organisationsrettighederne, men det ærede medlem ville være forsigtig med at gribe ind over for disse arbejdsretlige problemer. Er det radikale venstre da helt igennem i færd med at tage afsked med sin fortid? Er det radikale venstre, der for mange år tilbage på et ganske afgørende punkt med hensyn til de arbejdsretlige forhold fremsatte et lovforslag om tvungen voldgift, nu ængsteligt for på dette mere konkrete og enkle område at deltage i en lovgivning? Det er i hvert fald noget uforståeligt for os andre, at det radikale venstre i så stærkt et omfang er i gang med tilbagerykning fra alle standpunkter, at man her ikke er modtagelig for et ønske om at medvirke til en forbedring af funktionærernes vilkår.

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen har jeg ikke mange bemærkninger til. Det ærede medlem kom med nogle bemærkninger om det konservative folkepartis agitation. Bemærkningerne mindede jo meget om den måde, hvorpå det ærede medlem hr. Holger Eriksen i sin avis har skrevet om propagandaen omkring folkeafstemningen, men da overlod det ærede medlem hr. Iver Poulsen dog til socialdemokratiet alene at angribe de agitationsmetoder, der var anvendt. Nu synes det ærede medlem hr. Iver Poulsen at finde, at vor agitation her var forkert. Jeg forstår det ikke; det ærede medlem kan dog ikke have den opfattelse, at det er noget nyt, at det konservative folkeparti virker for at forbedre funktionærernes vilkår — året 1938 har jo været drøftet nogle gange under denne debat. Ved folkeafstemningen kunne vi altså finde hinanden; her kan vi det åbenbart ikke, og det er der ikke noget at gøre ved. Det ærede medlem ønsker altså ikke at følge det initiativ, det konservative folkeparti og ven-